

Levon

การกลับมาของจอมเวทระดับ 8

8클래스 마법사의 회귀

1

류송 (Ryu Song)

เขียน

จินซูจิน

แปล

นอร์มา ด็องรากรูนาห์ สัตย์

คำนำสำนักพิมพ์

ยินดีต้อนรับนักอ่านทุกท่านสู่นิยายแฟนตาซีเรื่องใหม่ของสำนักพิมพ์
เลวอน นิยายเรื่องนี้จะพาทุกท่านไปสัมผัสกับโลกที่เหล่าจอมเวทย์มีอำนาจ
ไม่ต้องไปกว่าขุนนาง ขอเพียงใช้เวทมนตร์ได้ก็อาจพลิกชีวิตสามัญชน
คนหนึ่งให้มีสถานะสูงกว่าชนชั้นสูงในชั่วข้ามคืน และนี่ก็คือเรื่องราว
ของ**เอียน เพจ** จอมเวทย์เพียงคนเดียวที่สามารถบรรลุถึงระดับแปด
ผู้ช่วยเหลือจักรพรรดิในการรวบรวมดินแดนทั้งทวีปให้เป็นปึกแผ่น และ
จบลงที่ถูกวางยาพิษโดยสายสนิที่ตนคอยช่วยค่าจูนบัลลังก์

แต่ในเมื่อเป็นถึงจอมเวทย์ระดับแปด มีหรือที่เอียนจะไม่มีหนทาง
รับมือ เขาใช้เวลาสุดท้ายของชีวิตทดลองมนตราที่ลอบศึกษาจนได้
ย้อนกลับไปเมื่อสามสิบปีก่อน โชคดีที่เอียนกลับมาในระหว่างที่รอทดสอบ
การตอบสนองของมานาพอดี ซาดิก่อนเขาเก็บงำพรสวรรค์และเสียเวลา
ไปหนึ่งปีเต็ม กว่าจะได้กลายเป็นจอมเวทย์เต็มตัว มารดาก็จากโลกนี้ไป
เสียแล้ว ย้อนมาราวนี้เอียนจึงตั้งปณิธานว่าจะชดเชยทุกอย่างให้มารดา
ขัดขวาง**เร็กนาร์**ไม่ให้กลายเป็นจักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่ และทลายขีดจำกัด
ด้านเวทมนตร์ของตนต่อไป บางที...เขาอาจไปได้ไกลกว่าระดับแปด
ก็เป็นได้

หากทุกท่านพร้อมสัมผัสกับโลกของจอมเวทย์ระดับแปดผู้หวนคืน
สู่จุดเริ่มต้นแล้วละก็ เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลย!

Levon

อาร์มภท

ภูกทรยศ

“นี่คือพิษที่ทำให้สูญเสียมานาในเลือด”

‘เร็กนาร์ กรีนริเวอร์’ จักรพรรดิวัยกลางคนผู้มีเรือนผมสีบลอนด์
กล่าวช้าๆ

เขาคือจักรพรรดิองค์แรกในประวัติศาสตร์ที่รวบรวมดินแดนได้
สำเร็จ

“เขายกกว่ายาจะออกฤทธิ์อย่างมากมายก็แค่ไม่กี่นาที หมายถึงสำหรับ
เจ้าน่ะ”

ร่วมกับ ‘เอียน เพจ’ สหายคนสนิท จอมเวพระดับแปดคนแรก
แห่งมวลมนุษยชาติ รอยเท้าแห่งมิตรภาพในวัยเด็กของทั้งสองคนได้
ก่อกำเนิดบทเพลง ร้อยเรียงเป็นบทกวี และถักทอเป็นเรื่องราวมากมาย
ให้กล่าวขาน

อย่างน้อยมันก็เคยเป็นเช่นนั้นจนกระทั่งวันนี้

“จะนั่นซำก็เลยผสมพิษตัวอื่นไปนิดหน่อย”

“อะ...ทำไมกัน...”

เอียน จอมเวพระดับแปดที่ตั้งใจกลับมาใช้ชีวิตที่เหลือในบ้านเกิด
เงียบ ๆ ตามขั้นพร้อมกระอักโลหิตสีเข้มออกมา

“เจ้าก็รู้อยู่แกล้งไม่ใช่ว่าหรือ”

น้ำเสียงขององค์จักรพรรดิสงบจนน่าประหลาดใจ

แม้ว่าตนจะทำให้สหายที่สนิทกันมานับปีดื่มยาพิษร้ายแรงเข้าไปก็ตาม

“พลังของเจ้าไม่มีประโยชน์ต่ออนาคตของจักรวรรดิ หากเป็นช่วงสงครามก็ไม่แน่ แต่ตอนนี้นั้นเป็นเพียงต้นตอของความสั่นคลอนเท่านั้น เหมือนกับที่เจ้าเคยพูดไว้อย่างไรล่ะ”

ใช่แล้ว แน่แน่นอนว่าเขาเคยพูดไว้แบบนั้น

เพราะพลังของจอมเวทระดับแปดนั้นมหาศาลเสียจนแค่คนเดียวก็สามารถทำลายอาณาจักรเล็ก ๆ ให้พินาศลงได้

“เจ้าเคยพูดไว้ว่าตราบไคท์เอียน เพจ ยังมีชีวิตอยู่ในฐานะพันธมิตรของจักรวรรดิก็เพียงพอจะจุดไฟกบฏได้แล้ว ฉะนั้นเจ้าจึงเลือกกลับบ้านและใช้ชีวิตที่เหลือไปกับการสำนึกผิด”

ความหวาดกลัวปรากฏขึ้นในดวงตาขององค์จักรพรรดิ

ทำไมต้องกลัวด้วยล่ะ ทั้งที่คนดื่มยาพิษคือเอียนต่างหาก

“แต่ว่า...เอียน เจ้ารู้หรือไม่ ข้าไม่กลัวกบฏหรอก เพราะว่ามันเป็นเรื่องของมนุษย์ เป็นขอบเขตที่มนุษย์สามารถเข้าใจได้”

“...”

“แต่ว่าเจ้านะ...พลังที่เจ้ามีคืออะไรกัน มันเป็นเรื่องของมนุษย์ด้วยหรือเปล่า เป็นขอบเขตที่มนุษย์สามารถเข้าใจได้จริง ๆ อย่างนั้นหรือ”

เอียนอยากจะตอบเหลือเกิน

ก็เพราะพลังนั้นที่ทำให้เจ้าได้ขึ้นเป็นองค์จักรพรรดิ

เพราะพลังนั้นที่ทำให้เจ้ารวบรวมดินแดนได้สำเร็จ

และเพราะพลังนั้นที่ทำให้สันติภาพดำรงมาได้จนถึงทุกวันนี้

“แต่ก็!”

เขาไม่อาจเปล่งเสียงใดๆ ได้อีกต่อไป เพราะแค่รับมือกับเลือด
ที่ไหลย้อนขึ้นมาก็เต็มกลืนแล้ว

“น่ากลัวจริง ๆ เอียน เพจ ช่างเป็นผู้ที่น่ากลัวเหลือเกิน จอมเวท
ระดับแปดนั้นช่างน่าสะพรึงกลัวสุดๆ สหายเก่าของข้า...ให้ตายสิ! ไซ้แล้ว
ข้าหวาดกลัวสหายผู้นั้นจนจะเป็นบ้าอยู่แล้ว! สัตว์ประหลาดอันโหดเหี้ยม
ที่สามารถกลืนกินข้ากับจักรวรรดิของข้าได้ทุกเมื่อ! แล้วจะให้ข้าไว้ชีวิต
สัตว์ประหลาดตนนั้นได้อย่างไรกัน”

องค์จักรพรรดิปลดปล่อยความบ้าคลั่งออกมาครู่หนึ่งก่อนจะ
หยุดพูด แล้วก็มองมายังเอียน สหายที่จวนเจียนจะสิ้นใจ

ใบหน้านั้นปรากฏความโศกเศร้าระคนพึงพอใจในเวลาเดียวกัน
ช่างเป็นสีหน้าที่เข้าใจยากเหลือเกิน

“โปรด...อย่ายกโทษให้ข้า”

องค์จักรพรรดิพูดเพียงเท่านั้น

อาจเป็นเพราะคิดว่ายาพิษอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ ทันทีที่องค์
จักรพรรดิเดินออกจากกระท่อม เปลวไฟพลันลุกโชนจากทุกทิศทาง

ไฉ่สารเลว

อันที่จริงเอียนก็คาดเดาไว้อยู่แล้วถึงการเปลี่ยนไปของเร็กนาร์
กรีนริเวอร์ องค์จักรพรรดิและสหายเก่าของเขา

เหตุผลที่เขาเลือกย้ายกลับบ้านเกิดก็เป็นหนึ่งในนั้น

นึกว่าถ้าอยู่ให้ห่างจากสายตาแล้ว อะไร ๆ ก็ดีขึ้นเสียอีก

ข้าคงจะคิดตื่นเกินไประลอก

ไม่คิดเลยว่าจะมาถึงขั้นนี้

ไม่คิดเลยว่าจะกลายเป็นบ้าได้ถึงขนาดนี้

แต่ว่า...

เอียนล้วงอะไรบางอย่างออกมาจากอกเสื้อ เมื่อมองแวบแรกสิ่งนี้

คือกริซที่ดูหุหุร่าอย่างยิ่ง

ตั้งแต่ปลอมมิดที่ประดับประดาด้วยอัญมณีและลวดลายต่าง ๆ
ไปจนถึงด้ามจับ มันดูใกล้เคียงกับเครื่องประดับมากกว่ามิดเสียอีก
ฟูป

เสียงที่ดังขึ้นข้างเข้ากับรูปลักษณะของมันจริง ๆ แค่นิดยีนก็พอจะ
รู้ว่ากริซเล่มนี้คมขนาดไหน

ที่ทำตัวประมาทนะ แร็กนาร์...เจ้าเองก็ไม่ต่างกันหรอก

บนใบมิดเต็มไปด้วยอักขระที่เรียงรายกันจนแทบไร้ช่องว่าง อีกทั้ง
ยังมีขนาดเล็กเสียจนยากจะอ่านออก

การสำนึกบาปที่ข้าต้องการนะ

เขายากล้าเลือดที่เปื้อนมือของตนออกแม้เพียงเล็กน้อยก็ตาม

เขาจะใช้ชีวิตด้วยความสำนึกผิดต่อผู้คนมากมายที่ต้องตายเพราะ
เวทมนตร์ของตน โดยเฉพาะผู้บริสุทธิ์เหล่านั้น

คำพูดนี้ล้วนมาจากใจจริง ทว่าแตกต่างกันแค่วิธีการเท่านั้น

เอียนเป็นจอมเวทผู้ยิ่งใหญ่ เป็นคนแรกในบรรดามนุษยชาติที่
ก้าวข้ามระดับหก ระดับเจ็ด และบรรลุระดับแปดอย่างไม่เคยปรากฏ
มาก่อน เขาย่อมไม่ใช่คนที่ปล่อยเวลาให้สูญเปล่าไปกับการเอาแต่โอ้อวด
ภาวนา

การย้อนคืนทุกสิ่ง

นับตั้งแต่วันที่ที่ตัดสินใจว่าจะกลับบ้านเกิด เอียนก็ทุ่มเทศึกษา
‘มนตร์แห่งกาลเวลา’ หากว่าเขาสามารถย้อนเวลาได้ ถ้าหากเขาสามารถ
หวนคืนทุกเหตุการณ์สู่สภาพเดิมได้

ข้าก็จะเลือกเส้นทางที่ดีกว่านี้ได้

แน่นอนว่าไม่ใช่เรื่องง่าย หรือคงแทบจะเป็นไปไม่ได้ด้วยซ้ำ

มีเพียงทฤษฎีที่ไม่สมบูรณ์และยังไม่ได้รับการตรวจสอบ

อย่างไรก็ตาม นี่ถือเป็นการทดลองครั้งแรก

ไม่จำเป็นต้องคิดถึงความสำเร็จแบบอีกต่อไป ต่อให้เกิดผลข้างเคียงแต่จะมีอะไรแย่ไปกว่าความตายอีกล่ะ

ไม่สิ ถึงอย่างไรก็ต้องตายอยู่ดี

ไม่มีทางอื่นเพื่อเติมเต็มพลังมานานแล้วนี่นา

ตอนนี้มีเพียงจุดเดียวเท่านั้นที่ไม่ได้รับผลกระทบจากพิษร้าย จุดศูนย์กลางขนาดเล็กในหัวใจที่ควบคุมทุกอย่างเกี่ยวกับมานา

‘มานาฮาร์ต’

ฉึก!

ทันใดนั้น กริชอาบมนตราก็แทงลงไปยังตำแหน่งที่วาเพื่อให้นันสามารถลื่นกินพลังมานาได้อย่างเต็มที่

วืงงง!

หลังจากนั้นเพียงครู่เดียว แสงสีเขียวอมฟ้าอันเจิดจ้าพลันห่อหุ้มร่างของเอียนเอาไว้

“ลา...ฮูส...เอคิโล...”

ในขณะที่เดียวกันเขาก็เริ่มร่ายมนตร์

เอียนเอ่ยแต่ละคำออกมาด้วยความยากลำบากอย่างยิ่ง ราวกับไม่ใช่เสียงที่เปล่งออกมาจากปากของมนุษย์

นี่ไม่ใช่คำที่ใช้ร่ายคาถาทั่วไปด้วยซ้ำ

“โร...คูเบอร์กาโต...”

มังกรซึ่งเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปว่าเป็น ‘ผู้บุกเบิกเวทมนตร์’

นี่คือภาษาโบราณที่ถูกประดิษฐ์ขึ้น เรียกว่า ‘วจีมังกร’

“เจน...ซินาคัส...!”

เมื่อวจีมังกรที่ดังก้องดุจเสียงสะท้อนท่ามกลางหุบเขาสงบลง กริชที่ถูกใช้แล้วพลันสลายกลายเป็นผุยผงและปลิวว่อนไปรอบทิศ แม้แต่

แสงสีเขียวมฟ้าเจิดจ้าก็ค่อย ๆ จางหายไป

และรวมเป็นหนึ่งเดียวกับร่างของเอียน เพจ จอมเวทผู้ยิ่งใหญ่

1

หวนคืนสู่สามสิบปีก่อน

“แหวะ...!”

ขณะที่เอียนจวนจะตั่งสติได้ สิ่งแรกที่รู้สึกคืออาการคลื่นไส้จน
อยากจะอาเจียนอยู่ตลอดเวลา

เกิดอะไรขึ้น

เขาสำรวจหน้าอกของตนอย่างรวดเร็ว ทว่าไม่รู้สึกถึงเลือด บาดแผล
ความเจ็บปวด หรืออะไรทำนองนั้นเลย

ต้องมีบางอย่างผิดปกติแน่นอน

“เอียน จู๊ ๆ ก็เป็นอะไรไปนะ”

ทันใดนั้นหัวใจของเอียนพลันเต้นแรง เช่นเดียวกับอาการคลื่นไส้
ที่หายไปปริบตา

นี่เป็นเสียงที่เขาคุ้นเคยมาก

เสียงที่ทั้งคุ้นหูและชวนคิดถึงพานให้เขารู้สึกจึกจี้ที่หูซ้าย

“หะ...ท่านแม่หรือ...”

นี่เป็นเสียงของ ‘เวนสซ่า เพจ’ แม่ของเอียนที่จากโลกนี้ไปนานแล้ว

เขาไม่คาดฝันเลยว่าจะได้เจอท่านแม่อีกครั้ง

สำเร็จแล้วหรือ

หรือว่าเขากำลังเจอกับเธอในโลกหลังความตายอย่างนั้นหรือ
เอียนจับมือผู้เป็นมารดาแน่นพลางกวาดตามองไปรอบ ๆ

“คนต่อไป!”

“ผมชื่อแจส มาจากหมู่บ้าน ระ...รอยด์ขอรับ!”

“รอยด์หรือ มีหมู่บ้านแบบนี้ด้วยหรือ”

“เป็นหมู่บ้านที่อยู่ห่างไกลมากก็เลย...”

“อืม ถึงอย่างไรก็เข้าไปเถอะ”

“คะ...คือว่า ท่านจอมเวทอยู่ข้างในจริง ๆ หรือขอรับ”

“เจ้าเข้าไปก็รู้แล้วไม่ใช่หรือไง”

“อะ...ขอรับ!”

เด็กหลายพันคนกำลังต่อแถวอันยาวเหยียด เอียนกับเวนเนสซ่าก็อยู่
ในแถวนั้นด้วยเช่นกัน

เหล่าทหารผู้นำเกรงขามประจำปราสาทเจ้าเมืองกำลังควบคุมฝูงชน
ของหอคอยงาช้างปลิวไสวเหนือกระโจมผ้าใบสีขาวบริสุทธิ์ เพียงมอง
ภาพรอบ ๆ เอียนก็สามารถคาดเดาได้แล้ว

สำเร็จ...แล้วสินะ

มือที่เล็กกลยังทำให้เขามั่นใจมากขึ้น

เขาย้อนเวลากลับมาสามสิบปีเต็ม ๆ ก่อนที่ดินแดนนี้จะรวมเป็น
หนึ่งในนามของกรินริเวอร์

เขาระบุจำนวนปีที่แน่ชัดได้อย่างไรนะหรือ นั่นเป็นเพราะเด็กเหล่านี้
ที่กำลังเข้าแถวเพื่อรับ ‘การทดสอบ’ อยู่ไม่ใช่สิ

นี่คือ ‘การทดสอบการตอบสนองของมานา’ ซึ่งถูกจัดขึ้นในแต่ละ
อาณาเขต

การทดสอบภาคบังคับเมื่ออายุครบสิบสองปี

ก่อนย้อนเวลากลับมา เอียนมีอายุสี่สิบสองปี ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า

เขาย้อนกลับมาเมื่อสามสิบปีก่อน

ย้อนกลับมาไกลกว่าที่คิด

ไม่ใช่สิบหรือยี่สิบปี แต่เป็นสามสิบปีเหียวหรือเนี่ย

แน่นอนว่ามันไม่แย่ ไม่เลว ดีมากเลยละ

ถึงข้าจะปรารถนาแค่ล้างมือที่เปื้อนเลือดก็เถอะ

นั่นคือเหตุผลที่เขาศึกษาจิ๋มกักรและมนตรีแห่งกาลเวลา

เอียนต้องการลบบันทึกการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ที่เกิดขึ้นจากเวทมนตร์
ของตนเอง แม้ว่ามันจะหมายถึงการเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์โดยสิ้นเชิง
เลยก็ตาม

จนกระทั่งวันที่เขาถูกองค์จักรพรรดิวางยาพิษ

ข้าจะไม่ยอมมีจุดจบอย่างการถูกแทงข้างหลังอีกแล้ว

เขายอมหลีกทางให้หลายครั้งเพราะคำว่ามีตราบาป อดทนต่อสิ่งต่างๆ
ในนามของความจงรักภักดี ผลลัพธ์เดียวที่ได้มากลับเป็นความโหดร้าย
อย่างหาที่สุดมิได้

ถูกองค์จักรพรรดิแรกนาร์ผู้เป็นเพื่อนสนิทหักหลัง

ดูเหมือนว่าเขาจะถูกหลอกใช้มาทั้งชีวิตและโดนกำจัดทิ้งในท้ายที่สุด
ชาตินี้จะไม่เหมือนเดิม

เพื่อจะทำอย่างนั้นได้ เขาจำต้องได้สิ่งนั้นคืนมาก่อน

เส้นทางแห่งพลังอำนาจของจอมเวพระดับแปด หรือแม้แต่ว่าระดับ
ที่สูงกว่านั้นก็ล้วนเป็นเส้นทางที่ครั้งหนึ่งเขาเคยผ่านมาหมดแล้ว

บางที่อาจจะวิ่งถึงเส้นชัยได้เพียงชั่ววูบใจ

“คนต่อไป!”

ในขณะที่เอียนตัดสินใจได้อย่างแน่วแน่ ลำดับการทดสอบการ
ตอบสนองต่อมานาก็มาถึงชื่อของตนแล้ว

“เดี๋ยวข้ากลับมา”

เอียนพยายามทำให้แม่ที่กำลังกังวลอยู่สงบลงและพูดกับทหารที่
เฝ้ากระโจม

“เอียน จากอาณาเขตมีอคเลียนขอรับ”

“มีอคเลียน...อ้อ ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของเวเนสซ่าของพวกเรา
สินะ”

แม่ของเอียนเคยเป็นสาวใช้ประจำครัวในปราสาทเจ้าเมืองมาก่อน
เนื่องจากเป็นสาวใช้ที่มีหน้าตางดงาม จึงมีเหล่าทหารมากมายที่
คอยจ้องตาเป็นมัน และคงคิดว่าจะทำอะไรกับเธอก็ได้

เพราะว่าเธอเป็นสาวใช้ แถมยังเป็นแม่หม้ายอีกต่างหาก

“เข้าไปข้างใน อย่าถามนู่นถามนี่รับกวนท่านจอมเวทล่ะ”

ทหารจ้องมารดาของเขาด้วยสายตาที่นักรบหาย นี่เป็นสายตาที่
ตัวเขาในวัยเยาว์ไม่อาจสัมผัสได้

เดี๋ยวข้าคงต้องแก้ที่สายตาของพวกเจ้าเป็นอย่างแรก

เอียนเข้าไปในกระโจมพร้อมเอ่ยคำนั้นอย่างแผ่วเบา

จอมเวทหนุ่มที่ถูกส่งตัวมาจากเมืองหลวงเพื่อรับผิดชอบเขตนี้กับ
อัศวินสามคนพาเขาเข้าไปด้านใน

“เซอร์อาร์อน เรามีเด็กเหลืออีกกี่คน”

“น่าจะต้องใช้เวลาอีกครึ่งวันเต็ม ๆ เลยขอรับ”

“เฮ้อ...”

อาจเป็นเพราะทดสอบเด็ก ๆ เสร็จไปหลายร้อยคนแล้ว เสียงของ
จอมเวทจึงเปี่ยมไปด้วยความเหนื่อยล้า

นึกถึงวันเก่า ๆ เลยแฮะ

เอียนเคยถูกส่งไปเป็นผู้ตรวจสอบช่วงที่ยังเป็นจอมเวทฝึกหัด
พื้นที่นั้นเป็นชนบทอันเงียบสงบ เขาจึงไม่เหนื่อยมากนัก

ถึงจะต่างจากสถานการณ์ที่นั่นนิดหน่อยก็เถอะ

ประการแรกเพราะที่นี่คืออาณาเขตมือเคลียน ซึ่งรู้กันว่าเป็น
หนึ่งในสี่อาณาเขตอันยิ่งใหญ่ของจักรวรรดิ จึงมีเด็กนับพันคนที่จะได้รับ
การทดสอบ

“เข้าใจแล้ว เจ้าหนู มาใกล้ๆ ซิ”

จอมเวทย์เรียกเอียนด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน สำหรับสถานะจอมเวทย์
แล้วเขาเป็นสุภาพบุรุษที่ดูดีใช้ได้

แม้ว่าเอียนเองก็เป็นจอมเวทย์คนหนึ่งเช่นกัน แต่จอมเวทย์ส่วนใหญ่
มักมีนิสัยหยิ่งผยองจนจุดไม่อยู่

ยิ่งกว่าพวกชนชั้นสูงซะอีก

จอมเวทย์ถือเป็นผู้ทรงเกียรติ

เป็นเรื่องยากที่ผู้คนทั่วไปจะได้พบเจอสักครั้งในชีวิต พวกเขา
ทั้งล้ำค่าและมีจำนวนน้อย

ร้อยละเก้าสิบของจอมเวทย์ล้วนใช้เวลาทั้งชีวิตติดอยู่ที่ระดับหนึ่ง
แต่ถึงอย่างนั้น อำนาจของระดับหนึ่งก็เทียบได้กับขุนนางตำแหน่งเล็ก ๆ
แล้ว

ยิ่งไปกว่านั้น หากก้าวข้ามระดับสี่ได้ก็ไม่ต้องหวาดกลัวแม้แต่
ขุนนางระดับสูง

เพราะมีคำพูดที่กล่าวว่าจำนวนของจอมเวทย์ก็คืออำนาจของจักรวรรดิ
ดังนั้นจึงมีการทดสอบการตอบสนองของมานาครั้งใหญ่ขึ้นเพื่อ
ฝึกฝนจอมเวทย์เพิ่ม แม้จะมีแค่คนเดียวก็ยังดี

“ก่อนอื่น ช่วยก้มหัวลงหน่อยได้ไหม”

การทดสอบขั้นแรกคือ ‘มานาเบรน’

มันเป็นส่วนหนึ่งของสมอซึ่งทำหน้าที่ ‘สำแดง’ มานาที่แท้จริงออกมา
และเป็นสิ่งที่มีติดตัวมาแต่กำเนิดเท่านั้น

“มานาจะกระตุ้นศีรษะของเจ้านิดหน่อย อาจจะเวียนหัวได้ แต่

“เพียงแค่รู้เดียว ไม่ต้องกังวล”

หลังพูดจบ จอมเวทประจำอาณาเขตก็วางมือลงบนศีรษะของเอียน
อาการเวียนหัวเกิดขึ้นตามที่บอกไว้ซึ่งเป็นผลลัพธ์ที่แน่นอนอยู่แล้ว
เนื่องจากเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดจากการกระตุ้นมานาเบรน

“เยี่ยม คราวนี้ หันหลังให้ข้าที”

การทดสอบขั้นที่สอง ‘มานาฮาร์ด’

มันคือหน่วยที่ดูแลเกี่ยวกับการสร้าง หมุนเวียน และเก็บรักษามานา
หรือก็คือตำแหน่งที่ถูกแทงด้วยกริชอาบมนตราก่อนหน้านี้

“อืม”

เหลือแค่พิสูจน์มานาฮาร์ดก็เป็นอันเสร็จสิ้น และเขาก็จะได้รับสิทธิ์
เข้าศึกษาในวิทยาลัยเวทมนตร์ทันที อย่างไรก็ตาม เอียนดูเหมือนไม่ค่อย
เต็มใจเท่าไรนัก

หรือบอกตรงๆ ก็คือเขารู้สึกว่า ‘มันไม่ดีพอ’

“เจ้ายืนทำอะไรอยู่ล่ะ”

จอมเวทรีบหันที่ที่เอียนลังเล แล้วก็เริ่มเอ่ยปากกราวกับจุกคิด
อะไรขึ้นมาได้

“อ้อ ตอนนี้เราเจอมานาเบรนในหัวของเจ้าแล้ว นี่หมายความว่า
อะไรนะหรือ ชีวิตที่อยู่ตรงหน้าเจ้ากำลังจะพลิกผันนะสิ ยิ่งถ้าตรวจเจอ
มานาฮาร์ดอยู่ตรงนี้ด้วยแล้วละก็ เพราะฉะนั้นรีบหันหลังไปสิ”

บางทีนี่อาจจะเป็นคนแรกที่ผ่านเข้ารอบในปีนี้นี่ก็ได้

แม้เขาจะเอ่ยคำว่าชีวิตพลิกผันแล้วรีบตรวจสอบมานาฮาร์ดของ
เอียนด้วยความตื่นเต้น แต่อีกฝ่ายกลับดูเหมือนต้องการอะไรมากกว่านั้น

แค่การได้เข้าเรียนในวิทยาลัยเวทมนตร์นั้นยังไม่พอ

เขาต้องก้าวไปข้างหน้าให้ไกลที่สุดตั้งแต่จุดเริ่มต้น แม้จะยังมีมานา
ไม่มากพอ แต่ก็เชื่อว่าจะไม่มียุติเลย

ลองทำตัวอวดดีมากกว่านี้ดีไหมนะ

“คือว่า ท่านจอมเวท”

เอียนตัดสินใจเปิดปากพูด เขายังไม่คุ้นชินกับเสียงที่เด็กลงของ
ตนเองเท่าไร

“ข้ามีสิ่งที่อยากให้ท่านดู”

“อย่าบอกนะว่าเป็นจดหมายหรืออะไรเทือกนั้น...”

ใช่แล้ว มีเด็กแบบนั้นเยอะเลยละ พวกเด็ก ๆ ที่ติดสินบนด้วย
จดหมายหรือของขวัญแล้วบอกว่าเป็นการแสดงความรัก

เอียนที่เป็นคนจิตใจดีก็เคยเจออะไรแบบนี้มาบ่อยเหมือนกัน บางที
จอมเวทผู้นั้นอาจตกอยู่ในสถานการณ์คล้ายกัน

“ไม่ใช่แบบนั้นขอรับ”

ทว่าสิ่งที่เอียนอยากให้อ่านไม่ใช่อะไรแบบนั้น

วิธีการระดับคุณค่าของตนเองอย่างก้าวกระโดด ก็เห็นจะมีแต่
เวทมนตร์เท่านั้นไม่ใช่หรือไง

พีบ!

เปลวไฟขนาดเท่ากำปั้นลุกโชนขึ้นบนมือของเอียน

เวทมนตร์พื้นฐานของระดับหนึ่ง ‘ลูกไฟ’

“ลูกไฟอย่างนั้นหรือ...”

เอียนพอใจกับปฏิกิริยาของจอมเวทมาก จากนั้นก็สร้างหยดน้ำขึ้น
ด้วยมืออีกข้างหนึ่ง คราวนี้นั้นคือ ‘บอลวารี’

“ร้ายเวทสองชั้นได้ด้วยหรือ...”

ดวงตาของจอมเวทเบิกกว้าง เหล่าอัศวินที่เฝ้าดูอยู่ก็เช่นกัน

เด็กน้อยคนนี้ก็กำลังแสดงเวทมนตร์อยู่อย่างนั้นหรือ เด็กที่เพิ่งจะ
ได้รับการทดสอบการตอบสนองของมานา แถมยังไม่ได้เหยียบเข้าไปใน
วิทยาลัยเวทมนตร์เลยด้วยซ้ำเนี่ยะ อีกทั้งยังเป็นการร้ายเวทสองชั้นอีก

นี่เป็นประวัติการณ์ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนอย่างแน่นอน

“ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน”

ใบหน้าของจอมเวทเต็มไปด้วยความใคร่รู้ จากนั้นเอียนก็จ้องหน้า
อีกฝ่ายแล้วพูดต่อไปโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย

“มันเกิดขึ้นเมื่อนานมาแล้วขอรับ”

“...ว่าไงนะ”

พูดอะไรไม่เห็นเข้าใจเลย

เจ้าเด็กคนนี้น่าสงสัยเหลือเกิน

“เจ้าไปเรียนมาจากไหนหรือเปล่า”

“เปล่าขอรับ ข้าไม่เคยเรียนมาก่อน”

“จริงหรือ”

จอมเวทถามพลางร้ายเวทตรวจสอบไปด้วย

นี่คือเวทมนตร์ที่จะตรวจสอบการตอบสนองตามสัญชาตญาณของ
สิ่งมีชีวิต อย่างเช่น การเต้นของหัวใจ หรือการเคลื่อนไหวของลูกตา

“คิดให้ดีกว่าตอบ ถ้าโกหกเจ้าอาจจะกลายเป็นกบฏ และนั่นก็
หมายความว่าตัวเจ้าเอง รวมไปถึงครอบครัวของเจ้า หรือแม้แต่เพื่อนบ้าน
อาจจะหัวหลุดจากบ่าเลยก็ได้”

คำพูดของจอมเวทไม่ใช่คำพูดเพื่อข่มขู่แต่อย่างใด

แม้จะมีสิทธิประโยชน์มากมายเหนือจินตนาการ แต่จอมเวท
ก็จำเป็นต้องควบคุมเรื่องการก่อกบฏอย่างเคร่งครัดเป็นสองถึงสามเท่า

จอมเวททุกคนถูกควบคุมโดยจักรวรรดิและหอคอยงาช้าง ส่วน
จอมเวทที่ไม่ได้ลงทะเบียนย่อมหมายความว่า เป็นกบฏ การสอนเวทมนตร์
โดยไม่ได้รับอนุญาตก็ถือเป็นกบฏเช่นกัน ถึงขั้นที่ต้องจัดให้มีหน่วยงาน
รับผิดชอบเฝ้าระวังพฤติกรรมดังกล่าวโดยเฉพาะ

“ข้าจะโกหกให้ตนเองเป็นภัยทำไมล่ะขอรับ”

แน่นอนว่าเขียนรู้ความจริงนี้ดีกว่าใครทั้งหมด เขารู้กระทั่งเวท
ตรวจสอบที่อีกฝ่ายใช้ด้วยซ้ำ

ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังโกหก เพราะอะไรนะหรือ...

ก็เข้าไม่เคยเรียนจากใครเลยจริง ๆ นี่

วิธีการใช้มานานขึ้นพื้นฐานให้เกิดประโยชน์ รวมถึงเวทมนตร์
บางอย่าง เป็นเขาที่ศึกษาด้วยตนเองทั้งหมดในชาติที่แล้ว ถ้าจะให้หนักกัน
ตรง ๆ ก็ตลอดเวลาสามเดือนนิด ๆ นับตั้งแต่วันที่ทดสอบการตอบสนอง
ของมานาจนกระทั่งเข้าเรียนที่วิทยาลัย

การเป็นอัจฉริยะเหนือมนุษย์ก็ไม่แย่ใช้ไหม

ถึงอย่างไรเขียนก็เป็นอัจฉริยะตั้งแต่แรกแล้ว

เขาเป็นจอมเวทระดับแปดคนแรกของมนุษยชาติไม่ใช่หรือ หาก
ชาติก่อนเป็นเพียงอัจฉริยะเฉย ๆ ชาตินี้เขาก็จะลองเป็นอัจฉริยะเหนือ
มนุษย์ตั้งแต่เริ่มต้นดู

“โฮ่ ๆ...”

จอมเวทเผยปากพลางหัวเราะเสียงแห้ง สถานการณ์นี้มีหลายอย่าง
ที่น่าสงสัย

ทว่าปัญหาก็คือเขาไม่สามารถใช้เวทตรวจสอบได้ อีกฝ่ายจงใจ
ปิดกั้นสัญชาตญาณทั้งหมดเพื่อไม่ให้ใช้เวทตรวจสอบได้อย่างนั้นหรือ

เป็นไปได้

จอมเวทสามารถยืนยันได้ว่าเรื่องนั้นไม่มีทางเป็นไปได้ แม้จะเป็น
สายลับที่ได้รับการฝึกฝนอย่างโชกโชน แต่ก็ไม่น่าจะไร้การตอบสนอง
ได้ถึงขั้นนี้

มีคำตอบอยู่สองอย่าง

เด็กที่อยู่ตรงหน้าคนนี่คือสุดยอดสายลับแห่งประวัติศาสตร์
หรือไม่ก็

มีพรสวรรค์เหมือนกับจอมเวทผู้แรกเริ่ม
นั่นเป็นตำนานที่นักเวททุกคนต้องเคยได้ยินอย่างน้อยสักครั้งหนึ่ง
‘มังกร’ ต้นกำเนิดของเวทมนตร์ที่จอมเวททั่วไปล้วนกล่าวถึง
พวกเขาทุกคนล้วนเชื่อใน ‘จอมเวทผู้แรกเริ่ม’ นี้
ไม่ว่าจะมองมุมไหนก็เกินจินตนาการแล้ว
ในขณะที่จิตใจของจอมเวทค่อย ๆ เอนเอียงไปทางข้อหลัง
“ยะ...อย่าทำแบบนี้เลย!”
“ฮูว ๆ! เอ๊ะ ไม่รู้หรือไงว่าข้างในมีคนสำคัญอยู่”
เสียงทะเลาะด้นนอกดังมาจากทหารเฝ้าหน้ากระโจมกับแม่ของเขา

ทดลองอ่าน

2

สถานที่ซึ่งไร้โลหิต

“ท่านแม่?”

เอียนวิ่งออกไปจากกระโจมโดยปราศจากความลังเลแม้ชั่วขณะ
อัศวินสามคนกับจอมเวทประจำอาณาเขตวิ่งตามหลังเขาไป

“จู้ๆ! แหม ระวังรีริกเซียวนะ ข้ารู้ว่าเจ้าคิดถึงสัมผัสของผู้ชาย
มากแค่ไหน”

“มะ...หมายความว่าอะ...!”

คำพูดของทหารนายนั้นเพียงได้ยินก็ทำให้โกรธจนกัดฟันกรอด
ดูเหมือนว่าเจ้าพวกนั้นจะจะต้องร่างกายท่านแม่

“ไม่เอาনা ฟังก่อนสิ ใช้ชีวิตเป็นหม้ายมาตั้งเจ็ดปีก็คงเริ่มคิดถึง
ตอนที่มีคนนอนข้างๆ แล้วใช้ไหมล่ะ แค่มัธประตู่ทั้งไว้ก่อนนอนก็มีผู้ชาย
แอบย่องเข้าไปเยอะเยอะแล้ว...หืม?”

ทหารคนที่ดูถูกท่านแม่ด้วยคำพูดลามกสะอึกโฮง แน่แน่นอนว่า
เป็นเพราะเห็นจอมเวทกับเหล่าอัศวิน

ลูกชายของเวเนสซ่าอย่างเอียนดูจะไม่อยู่ในความสนใจของ
พวกเขาเลย

“อะอะไยวายอะไรกัน”

อัศวินที่ชื่อว่าอารอนตามขึ้น น้ำเสียงทุ้มต่ำนั้นให้ความรู้สึกเคร่งขรึมที่ติดตัวมาแต่กำเนิด

“มะ...ไม่มีอะไรขอรับ! ก็แค่หญิงชั้นต่ำในครัวไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง เทียวระเง่อมอง ข้าก็เลยตำเธอแรงๆ ไปนิดหน่อย...”

“หญิงชั้นต่ำหรือ”

เอียนตบตบทหารแล้วก้าวออกมา

“เจ้าเด็กนี่! ตอนนี้อยู่กำลังคุยกับคนสำคัญอยู่ เจ้าไม่เห็นหรือไง”

ทหารตะคอกใส่เอียน การปฏิบัติต่างจากตอนที่คุยกับจอมเวทและอัศวินโดยสิ้นเชิง ซึ่งเป็นเรื่องที่เข้าใจได้ เพราะระบบชนชั้นย่อมเป็นแบบนั้นอยู่แล้ว

ถ้าอย่างนั้น

“ท่านจอมเวท”

“หืม?”

“ตอนนี้ข้าก็เป็นจอมเวทแล้วหรือยังขอรับ”

จอมเวทพูดไม่ออกไปครุ่นหนึ่งกับคำถามกะทันหันของเอียน

ไม่รู้สิ ตอนนี้จะถือว่าเจ้าเด็กคนนี้เป็นจอมเวทได้หรือยังนะ

ลงทะเบียนจอมเวทก็ยังไม่ได้ลง กว่าจะได้เข้าเรียนที่วิทยาลัยก็ยังไม่อีกตั้งนาน

ตามเอกสารแล้วเขายังไม่ใช่จอมเวท แต่เจ้าเด็กนี่กลับตื่นรู้ถึงการใช้งานmanaได้ด้วยตนเอง

ไม่เพียงเท่านั้น เขายังควบคุมเวทมนตร์ของระดับหนึ่งได้อีกด้วย

ถ้าราชวงศ์กับหอคอยางาซังรู้เข้าละก็กลายเป็นเรื่องใหญ่แน่

อย่างไรก็ตาม เพื่อให้เขาได้เป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิ

สำหรับเจ้าหนูที่มีพรสวรรค์อันยิ่งใหญ่คนนี้ อาจมีเพียงเรื่องของเวลาเท่านั้น

การครุ่นคิดพิจารณาจบลงอย่างง่ายดาย

“ใช่แล้ว เขาคือจอมเวท”

จอมเวทประจำอาณาจักรยอมรับอย่างเป็นทางการ เพียงชั่วพริบตา
ความสนใจรอบกายก็พุ่งตรงมาที่เอียน ถึงกระนั้นเด็กชายก็ไม่หวั่นไหว
แม้แต่น้อย เขาพูดต่ออย่างเฉยเมย

“อย่างนั้น สถานะของข้าจะกลายเป็นอย่างไรขอรับ”

“มีสถานะเทียบเท่าขุนนางแห่งจักรวรรดิ”

“แล้วแม่ของข้าล่ะขอรับ”

“ก็เหมือนกัน ถ้าเจ้าต้องการ”

เอียนฟังคำตอบจากจอมเวทพลาหมองไปยังเหล่าอัศวิน

“ได้ยินแล้วหรือยัง นับแต่นี้เป็นต้นไป ทั้งข้าและท่านแม่ของข้า

คือขุนนาง”

ซึ๊ง!

อัศวินที่แหวนประดับอย่างอรอนชักดาบออกมาเป็นคนแรก

ซึ๊งงง!

จากนั้นอัศวินอีกสองคนที่เหลือก็ชักดาบออกมาเช่นกัน

“ผู้กระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทขุนนางจะต้องถูกลงโทษ
ในทันที”

เสียงของอรอนที่เหมือนสัตว์ร้ายดังก้องอยู่ในหูของทหารนายนั้น
อีกฝ่ายเริ่มรู้สึกได้ถึงน้ำหนักในสิ่งที่เอียนพูดอย่างชัดเจน

“หะ...หา?”

นายทหารยังคงไม่แน่ใจว่าเกิดอะไรขึ้น หลังจากกลอกตาไปมา
อย่างร้อนรนก็พอจะสรุปได้ว่า

เจ้าหนูคนนี้เป็นถึงจอมเวทและเวเนสซาก็เป็นแม่ของเขา

กล่าวอีกนัยหนึ่ง...

“หา!”

นายทหารตกใจจนพูดอะไรไม่ออก น้ำลายไหลย้อยออกมาจากปาก

“อะ...อะ...อะ...ไว้ชีวิตข้าด้วย!”

เขาหมอบลงไปทันทีและเริ่มโขกศีรษะ คนที่นายทหารกำลังขอโทษ
ไม่ใช่จอมเวทหรืออัศวิน แต่เป็นเอียน

หากเทียบกับเมื่อครู่แล้ว เรียกได้ว่าเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ
“ได้โปรด มะ...เมตตาข้าสักครั้ง...”

“ทำไมถึงมาขอโทษข้าล่ะ”

“ข้าจะไม่ลืมบุญคุณไปจนวันตาย...เอ๋ว”

เอียนเพิ่มพาลงพืดคางไปทางแม่ของเขา

“คนที่ควรได้รับคำขอโทษเป็นอีกคนต่างหาก”

“...อา!”

ทันทีที่ทหารนายนั้นรู้ตัวว่าตนเองต้องทำอะไร เขาก็รีบหันตัวไปทาง
เวนสซ่า จากนั้นก็ทำเหมือนกับเมื่อครู่ทุกประการ

“อะ...ไว้ชีวิตข้าสักครั้งเถิดขอรับ! ได้โปรด แค่ครั้งเดียว!”

เขาหมอบลง โขกหน้าผากับพื้นเสียงดังตึงตึง ๑ แผลเสียงร้องขอ
ชีวิตอย่างขลาดกลัว

“อะ...เอียน ไม่ต้องกอดันเขาขนาดนั้นก็ได้...”

แม้แต่ท่านแม่ที่รับคำขอโทษก็ยังรู้สึกหนักใจ ไม่สิ จริง ๆ ท่านแม่
คงจะยอมปล่อยผ่านตั้งแต่คำขอโทษแบบขอไปทีในตอนแรกแล้ว

ตอนนี้เขานึกออกแล้ว

ใช่แล้ว ท่านแม่เป็นคนอย่างนั้นนี่นา

ถ้าตัดหัวเจ้าหมอนี้ ท่านแม่จะต้องทนทุกข์จากฝันร้ายแน่ ๆ

ฉะนั้นตอนนี้ยังไม่ช้าเวลา...ก็แค่ตอนนี้แหละ

‘สถานที่ซึ่งไร้โลหิต’

วลีเดียวที่จะเป็นตัวชี้วัดของชีวิตในชาตินี้สลักลึกอยู่ในหัวใจ
ตอนนี้ท่านแม่ต้องมาก่อน

เอียนรู้สึกอ่อนไหวอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ในชาติที่แล้ว เขา
ไม่สามารถปกป้องแม่ได้เหมือนในตอนนี้ มีหลายสิ่งที่เขาไม่เข้าใจ ทั้งยัง
ไม่อาจเอาใจใส่ให้ได้

เพราะตอนนั้นเขายังเด็กมาก

เอียนในตอนนั้นเป็นเด็กอ่อนหัดที่เพิ่งเข้าวิทยาลัยเวทมนตร์ใหม่ ๆ
เขาไม่ได้บอกใครเลยว่าความจริงแล้ว เขาฝึกการใช้งานขั้นพื้นฐาน
ของมานาไปจนถึงเวทมนตร์ระดับหนึ่งด้วยตนเอง ไม่สิ ไม่สามารถพูดได้
เลยต่างหาก

เพราะหัวใจของเด็กน้อยเกิดความรู้สึกหวาดกลัว

เขาหวาดกลัวว่าจะถูกจับได้ ผลสุดท้ายก็ต้องเข้าเรียนชั้นทฤษฎี
เป็นเวลาหนึ่งปีเต็มเหมือนกับคนอื่น ๆ

เป็นแค่เด็กใหม่ที่ยังไม่สามารถเรียนรู้อะไรได้

ไม่มีอะไรมากหรือน้อยไปกว่านั้น

แน่นอนว่าไม่ได้รับการปฏิบัติเหมือนขุนนางด้วยเช่นกัน

ท่านแม่ยังอยู่ในอาณาเขตมีอคติเหมือนเดิม เพียงแค่หลุด
ออกจากสถานะคนรับใช้ เธอใช้ชีวิตลำพังเป็นเวลากว่าหนึ่งปี

ไม่เคยเสวยสุขกับสิทธิประโยชน์ที่ได้รับ

หนึ่งปีผ่านไป ในตอนที่เอียนได้เป็นจอมเวทระดับหนึ่ง ตอนที่เขา
มีสถานะเทียบเท่าขุนนาง ท่านแม่ก็เสียชีวิตลงจากอาการป่วย ทั้งลูกชาย
ผู้ยอดเยี่ยมเอาไว้ข้างหลัง ไม่เคยได้เพลิดเพลินกับความสุขสบายเลย
สักครั้ง

จากนี้ไป ทุกอย่างจะต่างจากเดิม

“เฮ้อ”

เอียนนึกทบทวนถึงความขมขื่นในชาติก่อน

เขานั่งยอง ๆ ตรงหน้าทหารพร้อมกับถอนหายใจยาว

“ฟังให้ดี”

เขาพูดด้วยเสียงกระซิบซึ่งมีเพียงทหารคนนั้นที่ได้ยิน

“พวกสารเลวอย่างเจ้าคิดอย่างไรกับแม่ข้า หรือพูดอะไรสกปรกเกี่ยวกับแม่ข้า ข้ารู้หมดทุกอย่าง”

จากนั้นเขาก็เผยสีหน้าว่าขลุ่ยให้ทหารนายนั้นเห็นเพียงคนเดียว
นั่นไม่ใช่สิ่งที่เด็กน้อยจะทำได้

“ฉะนั้น จงนำสิ่งที่ได้เจอ ได้เห็น และได้ยินในวันนี้ไปบอกพวก
สวปะประเภทเดียวกันกับเจ้าโดยไม่ให้ตกหล่นแม้แต่สิ่งเดียว”

ทหารพยักหน้าอย่างแรงจนกระดูกคอแทบเคลื่อนไหว ความปรารถนา
ที่จะมีชีวิตรอดอันรุนแรงฉายอยู่ในดวงตาที่สิ้นเทาของเขา

“แล้วข้าจะคอยอยู่”

เอียนลุกขึ้นยืนแล้วหันมาพูดกับเหล่าอัศวิน

“พอแค่นี้เถอะขอรับ”

ดาบของเหล่าอัศวินถูกเก็บกลับที่เดิมด้วยคำพูดนั้นเพียงคำเดียว

“ชะ...ขอบคุณขอรับ! ขอบคุณขอรับ! ขอบคุณที่ไว้ชีวิตข้า!”

นายทหารยังคงวิงวอนขอชีวิตแม้จะรู้สึกรังเกียจอยู่บ้างก็ตาม

“เจ้าบอกว่าเด็กคนนั้นเป็นจอมเวทหรือ”

“ลูกชายคนรับใช้น่ะนะ”

“ระวังปากหน่อย ทหารคนนั้นเกือบคอขาดแล้ว ไม่เห็นหรือไง”

เสียงกระซิบกระซาบของฝูงชนไม่มีวี่แววว่าจะเบาลง บางที
เหตุการณ์ในวันนี้น่าจะเป็นที่พูดถึงต่อไปอีกสักพัก

“ท่านจอมเวท ข้ายังต้องเข้ารับการทดสอบอยู่อีกหรือเปล่าขอรับ”

“...หา? เอ่อ ไม่ต้อง น่าจะไม่ต้องแล้ว”

“เช่นนั้นข้าขอตัวกลับก่อน เพราะท่านแม่ของข้าดูตกใจมากทีเดียว”

“จะเอาแบบนั้นก็ได้ โอ๊ะ! เดี่ยว เดี่ยวก่อน”

จอมเวทประจำอาณาจักรเปลี่ยนคำพูดอย่างรวดเร็ว ก่อนจะพูดกับอัศวินอารอน

“เซอร์อารอน ช่วยคุ้มกันเด็กคนนี้ที แล้วข้าจะติดต่อเจ้าผ่านลูกแก้วอีกที”

อารอนทำตามคำขอของจอมเวทอย่างว่าง่ายอีกครั้ง นี่เป็นหน้าที่ที่ต้องทำ ทั้งยังไม่อาจปฏิเสธได้

“ถ้าเช่นนั้น ข้าขอตัวก่อนขอรับ ท่านจอมเวท”

เอียนประคองแม่ของเขากลับไปจากบริเวณนี้พร้อมกับอารอน

ภาพลูกชายของสาวใช้ได้รับการคุ้มครองจากอัศวินหลวงปรากฏขึ้นต่อหน้าฝูงชน

ผู้คนไม่อาจละสายตาไปจากเหตุการณ์อันเหลือเชื่อนี้ได้เลย

คงมีเรื่องเด็ดหลายอย่างเกิดขึ้นเลยสินะ

และแล้วคำพูดของจอมเวทประจำอาณาจักรก็ถูกส่งต่อไปยังราชวงศ์กับหอคอยงาช้างภายในเวลาอันรวดเร็ว

“เวรเอ๊ย!”

นี่ก็ดีมากแล้ว

‘โจนาธาน’ นายทหารที่เกือบเอาชีวิตไม่รอดในตำบลฮามาร์ท นั่งอยู่ในร้านเหล้าที่ตั้งอยู่ในหลิบทันหนึ่งของอาณาจักร เขาอยู่ในสภาพเมาหัวราน้ำและมีทหารคนอื่น ๆ นั่งอยู่ด้วย

“กลัวยังไง มันไม่รู้หรือไงว่าข้าเป็นใคร!”

“ตั้งสติหน่อย ขึ้นมาแบบนั้น เดียวก็โดนลงโทษจริง ๆ หรอก ไอ้หมอนี่”

“ยังไม่หุบปากอีก ตอนนี้เจ้าอยู่ข้างใครกันแน่”

หลังจากได้ยินเพื่อนร่วมงานเตือน แทนที่จะพูดเบาลง เขากลับ
ยิ่งตะโกนเสียงดัง

“อยู่ข้างใครอะไรกัน ที่ข้าพูดเพราะกลัวว่าพวกเราจะงานเข้ากันหมด
นะสิ อย่าทำแบบนี้เลย ตอนนี้ก็ระวังตัวไว้ก่อน อีกฝ่ายเป็นถึงจอมเวท
เซียนนะ จอมเวท”

“ฮา! เจอปัญหา? ระวังตัว? จอมเวท?”

เอื้ออึก! เอื้ออึก!

โจนาธานกระดกเบียร์ในแก้วไม่คราวเดียวจนหมด

“พาล่มอะไรอยู่ได้ ไ้เวอร์เฮ้ย!”

เขาเขี่ยแก้วไม้ทิ้งอย่างหยาบคาย ดูเหมือนไม่สนใจคำเตือนของ
เอียนเลยแม้แต่น้อย

“แม่ง! เสียดชีวิตเบียร์หมด เจ้าของร้าน! ใส่ชื่อข้าไว้จ่ายคราวหน้า
ด้วย!”

“เจ้าติดเงินมาหนึ่งเดือนแล้ว...”

“ใครบอกจะเบียร์ล่ะ หา? ก็บอกว่าเดี๋ยวจ่ายให้ไงเล่า!”

ดูเหมือนว่าทางร้านก็ถูกเบียดเงินไปเยอะเหมือนกัน ทว่าร้านเล็กๆ
แบบนี้คงไม่มีอิทธิพลเท่าทหารประจำอาณาเขต

“เฮ้อ...”

เจ้าของร้านถอนหายใจเสียงยาวหลังจากโจนาธานออกไปจากร้าน
แม้แต่ทหารประจำอาณาเขตคนอื่นก็ยังส่ายหน้า

“เอาแต่เชื่อกันหนูลงหลังแล้วร่างไปทั่ว สมน้ำหน้า”

“เจ้าบ้านนั่น จะรู้บ้างไหมว่าพวกขุนนางที่เลียขาอยู่ สถานะยังเทียบ
ไม่ได้กับจอมเวทเลยด้วยซ้ำ”

“พูดอะไรบ้า ๆ ไม่ใช่แค่พวกขุนนางหรอกนะ ต่อหน้าพวกหอคอย

งาช้างแล้วนะ ต้องบอกว่าแม้แต่ท่านเจ้าเมืองยังกลัวจนหางจุกตูดเลยต่างหาก เจ้าโจนาธานคงจะร้อนใจน่าดู เทอะๆ!”

ทุกคนต่างพร้อมใจกันนิทาโจนาธานที่เพิ่งจากไปเมื่อสักครู่ ดูเหมือนว่าชื่อเสียงของเจ้าตัวในหมู่เพื่อนร่วมงานจะไม่ค่อยดีเท่าไร

“ว่าแต่ว่า ชะตาของน้องเวเนสซ่าพลิกผันครั้งใหญ่เลยสินะ”

“เมื่อก่อนนี้น้องชอบพอกับเจ้าหนุ่มสันหลังยาวที่หน้าตาเหมือนออร์คอนหนึ่ง คิดไม่ถึงเลยว่ามันจะหวานเมลิตพันธุ์จอมเวทเอาไว้! ถ้าข้าเป็นน้องนั้นละก็คงพุ่งเข้าหาเหมือนกันละมัง!”

“ชื่ออะไรแล้วนะ หล่อนที่ยั่วใช้นามสกุลของเขาไปทั่วเลยนี่ใช่ใหม่นะ”

“เพจ...อา! ฟราน เพจ!”

“ใช่แล้ว! ความจำดีเหมือนกันนี่”

หลังจากนิทาโจนาธานจบ คราวนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับเอียนบ้าง

“เจ้าหมอนั่นก็เป็นจอมเวทด้วยหรือ”

“เจ้านี่ไม่รู้อะไรเอาซะเลย! เจ้าคิดว่าเป็นลูกจอมเวทแล้วก็จะกลายเป็นจอมเวททุกคนเลยหรือไง”

“สรุปว่าไม่ใช่หรือ”

“ส่วนใหญ่แล้วลูกจะเป็นคนธรรมดานี่นา”

“อย่างนั้นหรือ เจ้ารู้เรื่องนั้นได้อย่างไร”

“อะແမံ! ทุกอย่างมีวิธีของมัน”

ขณะที่การบรรยายโดยไร้มูลเหตุของทหารอ้วนเริ่มต้นขึ้น

โจนาธานเดินโซซัดโซเซอยู่บนถนนนอกบ้านอย่างไร้จุดหมาย

“ช้านะ...จะทำทุกอย่างที่ทำได้!”

ดูเหมือนการเดินทางให้ตรงนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลย